

Junkie 's Box

Η δημοκρατία τελικά έχει άπειρους ορισμούς και ο κάθε άνθρωπος, η κάθε κουλτούρα την προσδιορίζει διαφορετικά. Η πόλη πρέπει να συνθέτει τις διαφορετικές απόψεις και να τις αναδεικνύει. Μια παράμετρος που και στα προηγούμενα post έχουμε επισημάνει είναι η αντιμετώπιση διαφόρων ομάδων περιθωριακών τόσο από το κράτος, όσο και από το κοινωνικό σύνολο. Η σχέση αυτή αναδεικνύει τη δημοκρατικότητα μιας κοινωνίας ή όχι.

Οι ναρκομανείς είναι μια τέτοια ομάδα συχνά αθέατη για κάποιους που ζουν και κινούνται σε συγκεκριμένα προάστια, αλλά και πνιγηρά εμφανής για κάποιους που ζουν και δουλεύουν στο κέντρο. Η συγκεκριμένη ομάδα ανά τακτά χρονικά διαστήματα εκδιώκεται από κάποια περιοχή και εμφυτεύεται σε μία άλλη. Το φαινόμενο αυτό της νομαδικότητας του προβλήματος δημιουργείται από την έλλειψη ουσιαστικής λύσης από την πλευρά του κράτους.

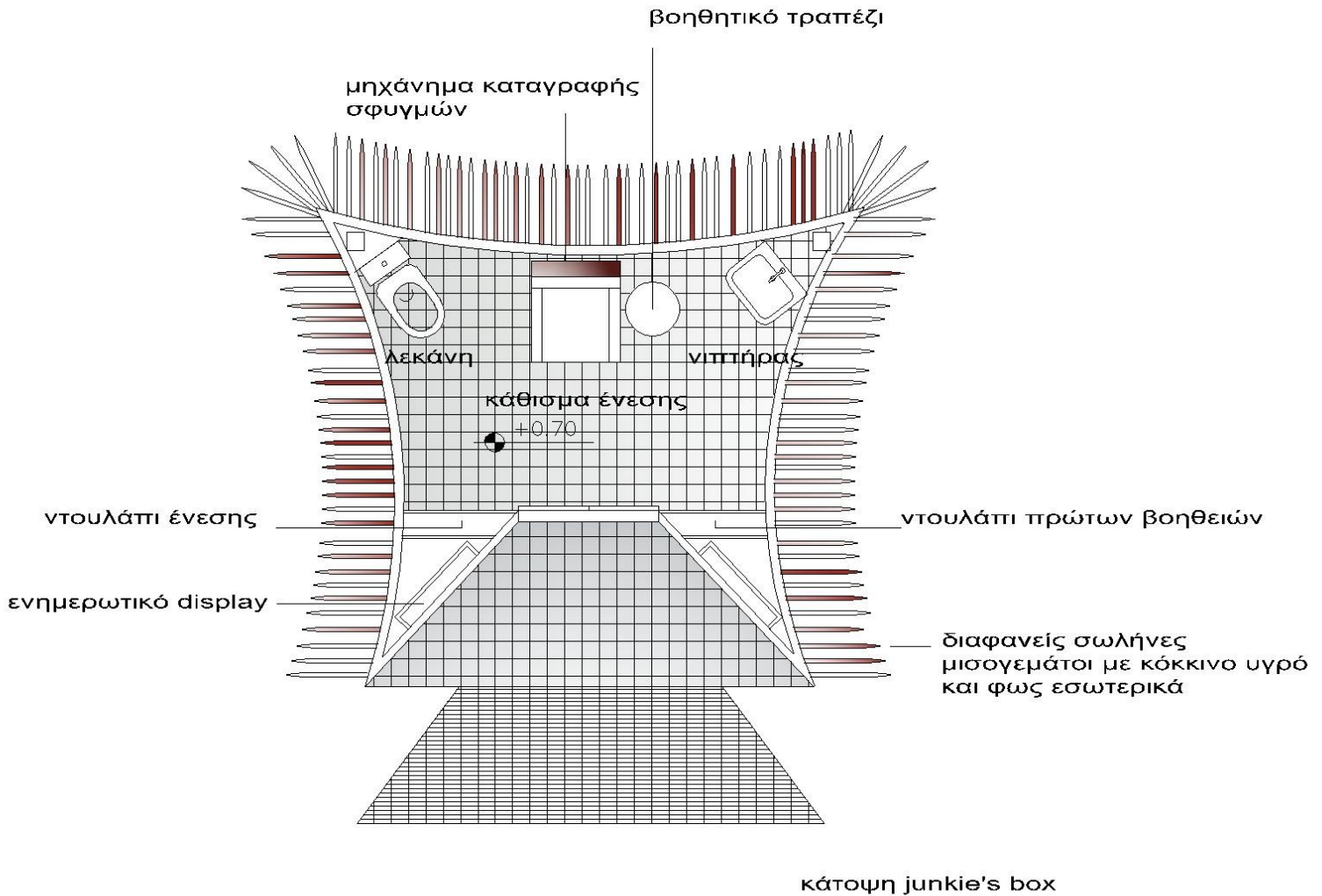
Οι περιοχές υποδοχής της κατάστασης είναι αυτές που το κράτος ξέρει ότι θα βρει την μικρότερη αντίδραση. Η πράξη της μετακίνησης των τοξικομανών είναι αμιγώς πολιτική, όπως ήταν τέτοια όταν όλα τα περιθωριακά στοιχεία εν μια νυκτί εξαφανίστηκαν στην περίοδο των Ολυμπιακών αγώνων. Πως όμως λειτουργεί το κράτος και δημιουργεί τέτοιους θύλακες παραβατικότητας και ανομίας;

Το OKANA ένας εξαιρετικός θεσμός για τη βοήθεια των τοξικομανών λειτουργεί ως πολιορκητικός κριός. Η θέσπισή του σε μια περιοχή δημιουργεί άμεσα υποβάθμιση στην τήρηση των νόμων. Και ενώ η περιοχή γύρω από το OKANA πρέπει να είναι η πιο αστυνομευμένη και περιφρουρημένη για να μπορούν οι άνθρωποι που θέλουν να απεξαρτηθούν να προσπαθήσουν χωρίς προκλήσεις, συμβαίνει μάλλον το αντίθετο. Η περιοχή γεμίζει βαποράκια και τοξικομανείς και γίνεται νέο στέκι διακίνησης ναρκωτικών ουσιών.

Σήμερα προτείνουμε ένα ατομικό άσυλο για τους τοξικομανείς που λειτουργεί αμφίδρομα.

Οι τοξικομανείς στη χαοτική ανομία του ghetto χτυπάνε ενέσεις, κάνουν μυτιές σε κοινή θέα σε χώρους βρώμικους, χωρίς καμία υγιεινή. Το junkie's box προτείνουμε να τοποθετηθεί σε διάφορες θέσεις των ghetto και να λειτουργήσει σαν χώρος ατομικός, προστατευτικός για τον τοξικομανή, αλλά και για τον περαστικό.

Η ενέργεια της κοινωνικοποίησης της πρέζας

δημιουργεί σύγχυση, δημιουργεί νέους φίλους τοξικομανείς. Η πρέζα πρέπει, θεωρούμε, να γίνεται ατομικά τουλάχιστον στο επίπεδο της πόλης. Σε ένα μεταλλικό clean cut κουτί επενδεδυμένο με γυαλισμένο inox δημιουργείται ένα δωμάτιο με μία λεκάνη ένα νιπτήρα και μια πολυθρόνα πλαστική. Όλα τα υλικά είναι μη πορώδη. Μέσα υπάρχουν όλα τα απαραίτητα για μία "σωστή" δόση.

Η εξωτερική όψη πέρα από την καμπυλωμένη επιφάνεια γυαλισμένου inox έχει προεξοχές από διαφανείς σωλήνες με μυτερή κατάληξη που παραπέμπουν

στο porcupine effect . Δηλαδή στην οπτικοποίηση της σχέσης της κοινωνίας με τους τοξικομανείς. Εύθραυστη ισορροπία του υγιούς με τον άρρωστο σαν τη σχέση της σύρριγγας με τη φλέβα.

Οι τοξικομανείς δεν είναι simulation. Αν και αυτοί αυτό ζητάνε, να ζήσουν δηλαδή μια πλασματική πραγματικότητα που την αντέχουν ζώντας σαν ζόμπι. Είναι πραγματικότητα αληθινή, καθημερινή και δυστυχώς χειροτερεύει.

Το παρακάτω video δεν είναι σπάνιο είναι μάλλον πολύ συχνό. Το όριο του θανάτου εύθραυστο, η ζωή στη μορφή της ένεσης αδρεναλίνης και ο θάνατος στην ένεση ηρωίνης. (προσεχώς)